

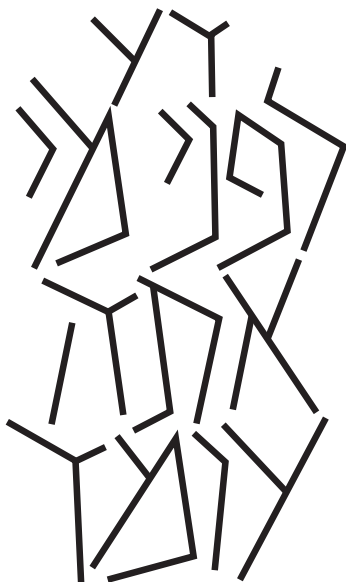
סידור תפילה קורן • נוסח אשכנז
מהדורת פומרנץ

קורן ירושלים

סידור תפילה קורן

מהדורת פומרנץ

מוגה ומבואר בידי
הרב דוד פוקס

•

הוצאת קורן ירושלים

לעילוי נשמת
אבותינו
אנשי אמת, תפילה וספר

ישכר דוב בן שמואל נטע למשפחת רמד"ז ז"ל

שלום בן יעקב למשפחת פומרנץ ז"ל

הוטי וג"י פומרנץ

סידור תפילה קורן, מהדורת פומרנץ
מהדורה ראשונה © תשע"ט (2019)

הוצאת קורן ירושלים
ת"ד 4044 ירושלים 9104001
www.korenpub.com

© כל הזכויות שמורות על גופן תנ"ך קורן, 1962. הוצאת קורן ירושלים בע"מ, 2019
© כל הזכויות שמורות על גופן סידור קורן, 1981. הוצאת קורן ירושלים בע"מ, 2019

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי
אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר
הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

אשכנז, מהדורת כ"ס, כריכה קשה, מסת"ב: 0-39-7760-965-978

Printed in PRC

סצאביסו

תוכן

- 181 קידוש וזמירות לליל שבת
193 שחרית לשבת וליום טוב
195 פסוקי דזמרה
211 נשמת
216 ברכו
222 קריאת שמע
227 עמידה לשבת
236 סדר קריאת התורה
246 תפילה לשלום מדינת ישראל
248 ברכת החודש
252 מוסף לשבת
273 קידוש וזמירות ליום שבת
281 מנחה לשבת וליום טוב
298 ברכי נפשי
302 פרקי אבות
321 סעודה שלישית של שבת
324 ערבית למוצאי שבת
349 קידוש לבנה
354 סדר הבדלה בבית
- 357 חגים ומועדים**
- 359 סדר נטילת לולב
360 סדר הלל
365 מוסף לראש חודש
373 ביעור חמץ
373 עירוב תבשילין
374 קידוש לליל יום טוב
376 תפילה כשנכנסין לסוכה
377 אושפיזין
378 קידושא רבה ליום טוב
עמידה לשחרית,
379 מנחה וערבית של יום טוב
388 סדר הקפות לשמחת תורה
- ט מבוא למהדורה הראשונה
יא הקדמה
יב דברי פתיחה
יד מדריך למתפלל יד
- 1 ימי חול**
- 3 השכמת הבוקר
7 עטיפת טלית
8 הנחת תפילין
11 הכנה לתפילה
14 ברכות השחר
29 קדיש דרבנן
32 קדיש יתום
33 פסוקי דזמרה
45 ברכו
50 קריאת שמע
55 עמידה
66 וידוי
67 אבינו מלכנו
70 סדר תחנון
76 סדר קריאת התורה
88 שיר של יום
96 אמירות לאחר התפילה
100 מנחה לחול
119 ערבית לחול
138 סדר ספירת העומר
144 קריאת שמע על המיטה
- 149 שבת**
- 150 עירובין
151 הדלקת נרות
153 קבלת שבת
163 ערבית לשבת וליום טוב

- 519 סדר חנוכת הבית
520 תפילת הדרך
521 מעגל החיים
523 סדר ברית מילה
529 סדר פדיון הבן
531 סדר תפילה ליוולדת
532 סדר ובר הבת
534 סדר קידושין ונישואין
536 שבע ברכות
537 וידוי שכיב מרע
538 לווית המת
542 תפילה בבית האבל
543 אוכרה
547 קריאת התורה
549 לימי שני וחמישי ומנחה של שבת
לראש חודש, לתעניות ציבור,
587 לחנוכה ולפורים
597 לשלוש רגלים
טבלה של ההפסקות
629 המותרות בתפילה
על סימון הקמצים, השוואים
631 וההטעמה בסידור
390 אקדמות
394 סדר הזכרת נשמות
399 תפילת טל
401 תפילת גשם
404 מוסף לשלוש רגלים
416 הושענות
438 התרת נדרים לערב ראש השנה
440 קידוש לליל ראש השנה
441 קידושא רבה לראש השנה
442 סדר תשליך
443 סדר כפרות
444 וידוי למנחה בערב יום הכיפורים
449 חנוכה
451 פורים
453 שחרית ליום הזיכרון
455 יום העצמאות
460 יום חירות ירושלים
461 סליחות
501 ברכות
503 ברכת המזון
514 ברכות המצוות
515 ברכות הנהנין, הראייה והשמיעה

מבוא למהדורה הראשונה

עזרי מעם ה'...

"ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלמדה" (ישעיה כט, יג) – קובל הנביא על ההרגל והשגרה, המטביעים חותמם על חיי האדם, עד כי גם בבואו לעמוד בתפילה לפני הקב"ה הוא בבחינת "בפיו ובשפתיו כבדוני, ולבו רחק ממני" (ישעיה, שם). וזהו מה שזהוהירו חכמינו ז"ל מפניו, באמרם: "וכשאתה מתפלל, אל תעש תפילתך קבע, אלא רחמים ותחנונים לפני המקום" (אבות ב, יח); ופירשו המפרשים: "כאדם שיש עליו חובה דבר קבוע, ואומר: אימתי אפרוק מעלי חוב זה" (ר"ע מברטנורה, שם). כי אמנם זה דרכם של דברים הנעשים יום יום: משנעשו לשגרה ולהרגל, הרי הם מאבדים מתוכנם המקורי; השגרה וכוונת הלב אינן הולכות בד בבד.

התפילה שבפינו, הכתובה בסידור – אותן מילים, אותם פסוקים שאנו חוזרים עליהם יום יום, ופעמים אחדות ביום – נהפכת בפנינו להרגל ולמלמול שגרתי, "כצפצוף הוזריר", והיא חסרה את הכוונה שבלב ואת ההרגשה החיה "לפני מי אתה עומד".

עובדה מצערת – וטבעית – זו הייתה הדרך לטרוח ולהגיש לציבור המתפללים כלי שיש בו כדי למשוך ולקשור את המתפלל לא אל מילות התפילה בלבד, אלא גם אל תוכנה ואל הכוונה שהייתה לנוכח עיניהם של רבותינו, שטבעו לנו מטבע של התפילה, ושל חכמי הדורות, שקבעו את נוסחאות התפילה. לשם כך שמנו לפנינו את היעד להביא את דברי התפילה לא בלבוש של חולין, היינו בצורה של ספר רגיל, אלא בלבוש קודש, שאף הצורה הגשמית שלו תוכל לשמש כמקור הראיה של רגשות כבוד, קדושה ויראה.

לשם כך טבענו תבנית מקורית של האות הנדפסת וצורה מיוחדת להגשת מילות התפילה בהתאמה לתוכנו, שורה שורה, ועמוד עמוד. ובשל כך תוכן התפילה נתן לפני המתפלל מבחינה חזותית באופן המונע אותו מן השגרה ומן הקפזה, וגורם ומסיע לו שיתן דעתו ולבו על הכתוב ועל היוצא מן הפה.

אחד הליקויים המכאיבים הפוגמים ביופייה ובזכותה של התפילה הוא הרישול בהגיית תיבותיה. התעלמות מדקדוקן ודיוקן, ולול – או חוסר ידיעה – בכללי הדגש והרפה, השוא הנע והשוא הנח, ועוד כיוצא באלו, שחכמינו, בעלי המסורה וחכמי הלשון ופוסקי ההלכה ואנשי תורת הקבלה, כל כך הקפידו עליהם והידרו בהם, ובחלקים מסוימים של התפילה (כגון בקריאת שמע ובברכת כהנים) ראו בהם עניין של חובה ממש.

כדי לאפשר למתפלל ולהקל עליו בפרטים אלו – שלא יצטרך להתאמץ ולהרהר בתפילתו, מה טיבו של הדגש או השוא או הקמץ (אם "קמץ גדול" אם "קמץ קטן") – עשינו בהוצאה של הסידור הזה [חוץ מפרקי המקרא, שצולמו מתוך התנ"ך שבהוצאתנו] הבחנה בצורתם של שני השואים (שוא נע עבה, "שמן" יותר, והוא סימן למתפלל שעליו לבטאו כתנועת סגול חטופה; שוא נח דק וזעיר, והוא סימן ל"אפס תנועה") וכן בצורתם של שני הקמצים ("הקמץ הקטן" רגלו ארוכה). ההידור בהגייתן הברורה של התיבות הוא מהידורי התפילה, ורמז מצאו חכמים לכך בלשון הכתוב "צהר תעשה לתבה" – שתהא מצהירה ומאירה. וראוי לנו שיהא דיבורנו לפני המקום ברוך הוא צח וברור ונאה.

בסידור זה "נוסח אשכנז" הבאנו את התפילה בנוסח שיסודו בראשוני חכמי אשכנז, ובתיקונים שנתקבלו בארץ-ישראל ע"י תלמידיו של הגר"א מווילנא, וכפי שהוא מקובל ונהוג בבתי הכנסת האשכנזיים בארץ-ישראל.

לסייע למתפלל לכוון יפה אל תוכן התפילה ולהביע בראוי את מילות התפילה – זו הייתה מגמתנו: כבוד שמים, כפי שנתכוונו לו רבותינו מסדרי התפילה.

ההוצאה למעשה של כל הנוכח לא הייתה אפשרית בלי עזרתו והדרכתו של ידידי ר' מאיר מן הי"ו, אשר טרח למטרה זו בידיעותיו המרובות ובבדיקת נוסחאות, כדי שיהא סידור תפילה זה מושלם עד כמה שהיד מגעת.

אסיר תודה אני גם למגידים המעולים שמואל וקסלר ואברהם פרנקל, שהתגברו על העבודה הקשה הזאת, וכן לאסתר באר, אשר עשתה בחכמת לב את העימוד הקשה של סידור תפילה זה.

ויהי נעם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

אליהו קורן

ימי חול

- 3 השכמת הבוקר
- 14 שחרית
- 100 מנחה
- 119 ערבית
- 138 ספירת העומר
- 144 קריאת שמע על המיטה

שחרית

”ה' בְּקֶרֶת תִּשְׁמַע קוֹלִי, בְּקֶרֶת אֶעֱרֹךְ לְךָ וְאֶצְפֶּה” (תהלים ה, ד).

השכמת הבוקר

”יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו” (שׁו״ע א, א).

מיד כשמתעורר אדם משנתו, עוד בטרם נוטל את ידיו, כשעדיין אינו יכול לברך או לומר פסוקים, אומר:

מוֹדֶה/ נְשִׁים אומרות: מוֹדֶה/ אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם
שֶׁחָזַרְתָּ בִּי נִשְׁמָתִי בְּחַמְלָה
רַבָּה אֲמוּנָתְךָ.

אחרי שנטל את ידיו, מברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּחַכְמָה
וּבְרָא בּוֹ נְקֻבִים נְקֻבִים, חֲלוּלִים חֲלוּלִים.
גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנַי כְּסֵא כְבוֹדְךָ

שְׂאֵם יִפְתַּח אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסְתֵּם אֶחָד מֵהֶם
אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמֹד לְפָנֶיךָ.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, רוֹפֵא כָּל בִּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת.

הגמרא בברכות ס ע"ב מזכירה ברכה זו שצריך לאומרה מיד כשמתעורר. הגאונים תיקנו לאומרה אחרי ברכת 'אשר יצר', כיוון שאינה פותחת ב'ברוך אתה ה' (רב גטרונאי גאון).

אֱלֹהֵי

נִשְׁמָה שְׁנַתַּת בִּי טְהוֹרָה הִיא.

אֶתְּהָ בְּרֵאתְהָ, אֶתְּהָ יִצְרָתְהָ, אֶתְּהָ נִפְחַתְהָ בִּי

וְאֶתְּהָ מְשַׁמְרָה בְּקִרְבִּי

וְאֶתְּהָ עֲתִיד לְטָלָה מִמֶּנִּי

וְלֹהֲחַזִּירָה בִּי לְעֲתִיד לְבֹא.

כָּל זְמַן שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּקִרְבִּי, מוֹדָה/ נָשִׂים אוֹמְרוֹת: מוֹדָה/ אֲנִי לְפָנֶיךָ

יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי

רְבוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים, אֲדוֹן כָּל הַנִּשְׁמוֹת.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמַּחְזִיר נְשָׁמוֹת לְפָגְרִים מֵתִים.

לבישת ציצית

לפני שלובש טלית קטן, מברך 'על מצות ציצית'.

ואם תכף יתעטף בטלית, לא יברך.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו

וְצִוָּנוּ עַל מִצְוֹת צִיצִית.

אחרי שלבש, אומר:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי

שֶׁתְּהֵא חֲשׂוּבָה מִצְוֹת צִיצִית לְפָנֶיךָ

כְּאֵלוֹ קִימַתִּיהָ בְּכָל פְּרֻטְיָהּ וְדִקְדוּקָיָהּ וְכוּנָתֶיהָ

וְתִרְיָג מִצְוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּהּ

אָמֵן סְלָה.

ברכות התורה

”ברכת התורה צריך להזוהר בה מאד” (שו”ע מו, א).

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
 וְצִוָּנוּ לְעֵסֶק בְּדִבְרֵי תוֹרָה.
 וְהֶעֱרַב נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ
 בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
 וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ (וְצִאֲצֵאֵי צִאֲצֵאֵינוּ)
 וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
 פְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמְחָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
 הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
 נוֹתֵן הַתּוֹרָה.

במדבר ו

יְבָרְכֶךָ יְהוָה וְיִשְׂמְרֶכָּ:
 יֵאָדָר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶנֶךָ:
 יִשָּׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:

אלו דברים שאין להם שיעור משנה פאה
א,א
הפאה והבכורים והראיון
וגמילות חסדים
ותלמוד תורה.

אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה שבת קבו.
והקרון קיימת לו לעולם הבא
ואלו הן

כבוד אב ואם
וגמילות חסדים
והשפמת בית המדרש שחרית וערבית
והכנסת אורחים
ובקור חולים
והכנסת פלה
ולוית המת
ועיון תפלה
והבאת שלום בין אדם לחברו
ותלמוד תורה כנגד כלם.

עטיפת טלית

לפני עטיפה בטלית גדול נוהגים לומר:

תהלים קד **בְּרַכֵּי נַפְשֵׁי אֶת־יְהוָה, יְהוָה אֱלֹהֵי גְדֹלַת מְאֹד, הוֹד וְהָדָר לְבִשְׁתָּ: עֲטֵה־אוֹר בְּשִׁלְמָה, נוֹטָה שָׁמַיִם בִּירֵעָה:**

יש אומרים:

לְשֵׁם יְחִוּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּה בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ, לְיַחַד שֵׁם י"ה בּו"ה בִּיחֻדָּא שְׁלִימִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנוּ מִתְעַטֵּף בְּצִיצִית. כֵּן תִּתְעַטֵּף נִשְׁמַתִּי וּרְמ"ח אַבְרֵי וּשְׁס"ה גִּידֵי בְּאוֹר הַצִּיצִית הָעוֹלָה תְּרִי"ג. וּכְשֶׁם שְׂאֵנִי מִתְפַּסֶּה בְּטִלִּית בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֵּךְ אֶזְכֶּה לְחֻלּוּקָא דְרַבָּנָן וּלְטִלִּית נְאֻה לְעוֹלָם הַבָּא בְּגַן עֵדֶן. וְעַל יְדֵי מְצוֹת צִיצִית תִּנְצֵל נַפְשֵׁי רַחֲמֵי וּנְשַׁמְתִּי וּתְפַלְתִּי מִן הַחֵיצוֹנִים. וְהַטִּלִּית תִּפְרֹשׁ כְּנַפְיָהּ עֲלֵיהֶם וְתַצִּילֵם, כְּנִשְׂרָ יַעִיר קִנּוּ עַל־גּוֹזְלֵיוּ יִרְחֹף: דברים לב
וְתֵיּא חֲשׂוּבָה מְצוֹת צִיצִית לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּאֵלוֹ קִימַתְיָהּ כְּכֹל פְּרֻטְיָהּ וְדְקְדוּקֵיהּ וְכוּנּוּתֵיהּ וְתְרִי"ג מְצוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּהּ, אִמֵּן סְלָה.

עומד ומברך:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בְּצִיצִית.**

נוהגים להתעטף בטלית אחר הברכה.

מתעטף ואומר (סידור השליה):

תהלים לו

**מִה־יֶקֶר חֲסִדְךָ אֱלֹהִים, וּבִנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנַפְיֶךָ יַחְסִיּוּן:
יְרוּיִן מִדְּשָׁן בֵּיתְךָ, וּנְחַל עֲדָנֶיךָ תִּשְׁקֶם:
כִּי־עֲמַךְ מְקוֹר חַיִּים, בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מִשְׁךְ חֲסִדְךָ לְיַדְעֶיךָ, וְצַדִּיקְתְּךָ לְיִשְׂרָאֵל:**

הנחת תפילין

לפני הנחת תפילין יש אומרים:

לְשֵׁם יְחִוּד קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָהּ בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵימוּ, לְיַחַד שֵׁם י"ה בּוֹרֵא
בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הֲנִי מְכוּן בְּהִנְחַת תְּפִלִּין לְקִים מְצוֹת בּוֹרְאִי, שְׂצוּנוּ לְהִנִּיחַ תְּפִלִּין, כְּפָתוּב בְּתוֹרָתוֹ:
וּקְשָׁרְתֶם לְאוֹת עַל-יָדְךָ, וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וְהָן אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת אֱלֹהִים, שְׁמַע,
וְהָיָה אִם שָׁמַע, קְדֻשׁ לִי, וְהָיָה כִּי יִבְאֶךָ, שְׁיִשׁ בָּהֶם יְחִוּדוֹ וְאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ
בְּעוֹלָם, וְשִׁנּוּכֹר נְסִים וּנְפִלְאוֹת שְׁעָשָׂה עִמָּנוּ בְּהוֹצִיאֵנוּ אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם, וְאֲשֶׁר
לוֹ הִכָּח וְהִמְשִׁלָּה בְּעֲלִיּוֹנִים וּבִתְחַתּוֹנִים לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּרָצוֹנוֹ. וְצוּנוּ לְהִנִּיחַ עַל
הַיָּד לְזִכְרוֹן זְרוּעַ הַנְּטוּיָה, וְשִׁהִיא נֶגֶד הַלֵּב, לְשַׁעֲבֵד בְּזֶה תְּאוֹזוֹת וּמַחְשָׁבוֹת לְבָנוּ
לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְעַל הָרֹאשׁ נֶגֶד הַמוֹחַ, שֶׁהַנְּשִׂמָה שְׂבִמְחִי עִם שְׂאֵר חוּשֵׁי
וּכְחוֹתֵי כָלָם יִהְיוּ מְשַׁעֲבָדִים לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וּמִשְׁפַּע מְצוֹת תְּפִלִּין יִתְמַשְׁךְ
עָלֶי לְהִיּוֹת לִי חַיִּים אַרְוִכִים וְשִׁפְעַ קְדֻשׁ וּמַחְשָׁבוֹת קְדוּשׁוֹת בְּלִי הִרְהוּר חֲטָא
וְעוֹן כָּלֵל, וְשִׁלָּא יִפְתָּנוּ וְלֹא יִתְגַּרָה בָּנוּ יִצַר הָרַע, וְיִנְיַחְנוּ לְעִבֵד אֶת יְהוָה כְּאֲשֶׁר
עִם לְבָבָנוּ.

דברים

וְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתֵּהָא חֲשׁוּבָה מְצוֹת הַנְּחַת
תְּפִלִּין לְפָנֶי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּאֱלוֹ קִימְתִיָּהּ בְּכָל פְּרֻטִיָּה וְדִקְדוּקִיָּה וּכְגוֹנִתִיָּהּ
וְתִרְיָג מְצוֹת הַתְּלוּיּוֹת בָּהּ, אֲמֵן סְלָה.

עומד, מניח תפילין של יד על השריר העליון של הזרוע
השמאלית (איטר מניח על זרועו הימנית) ומברך:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קְדָשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצוּנוּ לְהִנִּיחַ תְּפִלִּין.**

מהדק את הרצועה, כורך אותה שבע פעמים סביב זרועו, ומיד מניח תפילין של ראש.
מקום תפילין של ראש הוא מעל עיקרי השערות שבמרכז המצח.

מניח ומברך:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קְדָשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצוּנוּ עַל מְצוֹת תְּפִלִּין.**

מהדק את הרצועה ואומר:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

יש אומרים: ומחכמתך אל עליון תאציל עלי, ומבינתך תבינני, ובחסדך תגדיל עלי, ובגבורתך תצמיט אויבי וקמי. ושמן הטוב תריק על שבעה קני המנורה, להשפיע טובך לבריותיך. פותח את ידך ומשביע לכל־חי רצון:

תהלים
קמה

כורך ברצועה של יד שלוש כריכות סביב האצבע האמצעית ואומר:

הושע ב

וְאֵרֶשְׁתִּיךָ לִי לְעוֹלָם
וְאֵרֶשְׁתִּיךָ לִי בְצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים:
וְאֵרֶשְׁתִּיךָ לִי בְּאַמּוֹנָה, וַיְדַעַת אֶת־יְהוָה:

לאחר הנחת התפילין נוהגים לומר שתי פרשות אלה, שנוכרת בהן מצוות הנחת תפילין:

שמות יג

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: קְדֹשׁ־לִי כָל־בְּכוֹר, פֶּטֶר כָּל־רֶחֶם
בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה, לִי הוּא: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם,
זְכוֹר אֶת־הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר יֵצְאתֶם מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים, כִּי
בְחֹזֶק יָד הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם מִזֶּה, וְלֹא יֵאָכַל חֶמֶץ: הַיּוֹם אֲתֶם
יֹצְאִים, בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב: וְהָיָה כִּי־יִבְיֹאֵךְ יְהוָה אֶל־אֶרֶץ הַפְּנִנְעָנִי
וְהַחֲתִי וְהָאֱמֹרִי וְהַחֲזִי וְהַיְבוּסִי, אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לְךָ,
אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ, וְעַבְדֶּת אֶת־הָעַבְדָּה הַזֹּאת בְּחֹדֶשׁ הַזֶּה:
שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצַּת, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חַג לַיהוָה: מִצּוֹת יֵאָכַל
אֵת שִׁבְעַת הַיָּמִים, וְלֹא־יֵרָאֶה לְךָ חֶמֶץ וְלֹא־יֵרָאֶה לְךָ שָׂאֹר,
בְּכָל־גְּבֻלְךָ: וְהַגְדַּת לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר, בְּעַבְדֹר זֶה עָשָׂה
יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם: וְהָיָה לְךָ לְאוֹת עַל־יָדְךָ וּלְזִכְרוֹן בֵּין
עֵינֶיךָ, לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ, כִּי בְיַד חֻזְקָה הוֹצֵאֲךָ יְהוָה
מִמִּצְרַיִם: וְשִׁמַּרְתָּ אֶת־הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֵדָה, מִיָּמִים יָמִימָה:
וְהָיָה כִּי־יִבְאֵךְ יְהוָה אֶל־אֶרֶץ הַפְּנִנְעָנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ וְלְאַבְרָהָם,
וְנִתְּנָה לְךָ: וְהָעַבְדָּת כָּל־פֶּטֶר־רֶחֶם לַיהוָה, וְכָל־פֶּטֶר שֹׁגֵר

בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים, לַיהוָה: וְכֹל־פֶּטֶר חֲמור תִּפְדֶּה
בְּשָׂה, וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפָתוֹ, וְכֹל בְּכוֹר אָדָם בְּבִנְיָךְ תִּפְדֶּה:
וְהָיָה כִּי־שִׂאֲלֶךָ בְּנֶךָ מָחָר, לֵאמֹר מַה־זֹּאת, וְאָמַרְתָּ אֵלָיו,
בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: וַיְהִי כִּי־הִקְשָׁה
פְּרַעֲה לְשַׁלְּחָנוּ, וַיַּהַרְגַּ יְהוָה כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, מִבְּכֹר
אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בְּהֵמָה, עַל־כֵּן אֲנִי זֹבֵחַ לַיהוָה כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם
הַזְּכָרִים, וְכֹל־בְּכוֹר בְּנֵי אִפְדָּה: וְהָיָה לְאוֹת עַל־יְדְכָה וּלְטוֹטָפֹת
בֵּין עַיֲנֶיךָ, כִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם:

הכנה לתפילה

"יבנם שיעור שני פתחים ואחר כך יתפללי' (ש"ע צ, כ).
כאשר נבנם לבית הכנסת אומר:

במדבר כד

מֵה־טָבוֹ

תהלים ה

אֱהֲלִיךָ יַעֲקֹב, מִשְׁפַּנְתֶּיךָ יִשְׂרָאֵל:
וְאֲנִי בְּרַב־חַסְדֶּךָ אָבֹא בֵיתְךָ
אֲשֶׁת־חֹהֶה אֶל־הַיְכָל־קִדְשֶׁךָ
בִּירְאֶתְךָ:

תהלים כו

יְהוָה אֶהְבֶּתִי מְעֹז בֵּיתְךָ
וּמְקוֹם מְשָׁן כְּבוֹדְךָ:

וְאֲנִי אֲשֶׁת־חֹהֶה

וְאֶכְרַעָה

אֶבְרָכָה לְפָנֶי יְהוָה עֹשֵׂי.

תהלים סט

וְאֲנִי תִפְלְתִי־לְךָ יְהוָה

עֵת רְצוֹן

אֱלֹהִים בְּרַב־חַסְדֶּךָ

עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ:

“להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות” (תהלים צב, ג).
 פיוט עתיק זה מיוחס לר' שלמה אבן גבירול (ויש המקדימים את זמנו לתקופת הגאונים).
 רבים נוהגים לאמרו פעמיים ביום. לפני תפילת שחרית ובקריאת שמע שעל המיטה.

אֲדוֹן עוֹלָם

אֲשֶׁר מֶלֶךְ בְּטָרִם כָּל־יְצִיר נִבְרָא.

לֵעֵת נַעֲשֶׂה בְּחַפְצוֹ כֹּל אֲזִי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא.

וְאַחֲרֵי כְּבִלּוֹת הַכֹּל לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ נוֹרָא.

וְהוּא הִיָּה וְהוּא הוֹה וְהוּא יִהְיֶה בְּתַפְאֲרָה.

וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה.

בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תְּכֵלִית וְלוֹ הָעֵז וְהַמְשָׁרָה.

וְהוּא אֵלִי וְחֵי גּוֹאֲלִי וְצוֹר חֲבֵלִי בְּעֵת צָרָה.

וְהוּא נְסִי וּמְנוּס לִי מִנֶּת פּוֹסֵי בְּיוֹם אֶקְרָא.

בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּחִי בְּעֵת אִישׁוֹן וְאַעֲרָה.

וְעַם רוּחִי גּוֹיְתִי יִהוּה לִי וְלֹא אִירָא.

יגדל' מיוסד על שלושה עשר עיקרי האמונה שמנה הרמב"ם.

יגדל

אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח, נִמְצָא וְאִין עֵת אֶל מְצִיאוֹתוֹ.
 אֶחָד וְאִין יְחִיד בְּיַחְדּוֹ, נַעֲלָם וְגַם אִין סוּף לְאַחַדוֹתוֹ.
 אִין לוֹ דְמוּת הַגּוּף וְאִינוּ גוּף, לֹא נַעֲרַךְ אֵלָיו קְדָשָׁתוֹ.
 קְדָמוֹן לְכָל דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא, רֵאשׁוֹן וְאִין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ.
 הֵנוּ אָדוֹן עוֹלָם, וְכָל נוֹצֵר יוֹדָה גְּדֻלָּתוֹ וּמְלֻכוֹתוֹ.
 שִׁפְעַנְיָא נְבוֹאָתוֹ נִתְּנוּ אֶל־אֲנָשֵׁי סִגְלָתוֹ וְתַפְאֲרָתוֹ.
 לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד נְבִיא וּמַבִּיט אֶת תְּמוֹנָתוֹ.
 תּוֹרַת אֱמֶת נִתְּן לְעַמּוֹ אֵל עַל יַד נְבִיאָו נֶאֱמַן בֵּיתוֹ.
 לֹא יַחְלִיף הָאֵל וְלֹא יִמִּיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוֹלָתוֹ.
 צוּפָה וְיוֹדֵעַ סִתְּרֵינוּ, מַבִּיט לְסוּף דָּבָר בְּקִדְמָתוֹ.
 גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד בְּמַפְעָלוֹ, נוֹתֵן לְרָשָׁע רַע בְּרִשְׁעָתוֹ.
 יִשְׁלַח לְקֶץ יָמָיו מְשִׁיחָנוּ לְפָדוֹת מִחַבֵּי קֶץ יִשׁוּעָתוֹ.
 מִתִּים יַחֲיֶה אֵל בְּרַב חֶסְדּוֹ, בְּרוּךְ עַדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ.

ברכות השחר

ברכות השחר נתקנו כדי שהאדם יאמרו במקביל למעשיו הראשונים כשמתעורר בבוקר (ברכות ס ע"ב). אך כבר בימי הראשונים נהגו שהציבור כולו אומרו יחד בבית הכנסת (פתיחה לסידור רב עמרם גאון).

בבתי כנסת רבים שלוח הציבור מתחיל כאן. ויש מקומות שנוהגים ששליח הציבור מתחיל בברייתא דרבי ישמעאל (עמ' 28) או במזמור שלפני פסוקי דזמרה (עמ' 31).

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר נִתַּן לְשִׁכּוֹי בֵּינָה
לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁלֹּא עָשִׂנוּ גּוֹי.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁלֹּא עָשִׂנוּ עֶבֶד.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
גְּבוּרִים: שֶׁלֹּא עָשִׂנוּ אִשָּׁה. / נְשִׁים: שֶׁעָשִׂנוּ בְּרִצּוֹנוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
פּוֹקֵחַ עֲוֹרִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
מְלַבֵּשׁ עֲרֻמִּים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
מְתִיר אֲסוּרִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
זוֹקֵף כְּפוּפִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
רוֹקֵעַ הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 שֶׁעָשָׂה לִי כָל צָרָפִי.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 הַמְכִין מְצַעְדֵי גִבּוֹר.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בַּתְּפָאָרָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 הַנּוֹתֵן לַיֶּעָף כֹּחַ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמְעַבֵּיר שָׁנָה מֵעֵינֵי
 וּתְנוּמָה מֵעַפְעָפִי. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּרַגְּלֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְאֵל תְּבִיאֵנוּ
 לֹא לַיָּדִי חֶטָּא, וְלֹא לַיָּדִי עֲבֵרָה וְעוֹן, וְלֹא לַיָּדִי נִסְיוֹן וְלֹא
 לַיָּדִי בַּיּוֹן, וְאֵל תִּשְׁלַט בָּנוּ יֵצֵר הָרָע, וְהִרְחִיקֵנוּ מֵאֲדָם רָע
 וּמִחֶבֶר רָע, וְדַבְּקֵנוּ בַּיֵּצֵר הַטּוֹב וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים, וְכֹף אֶת יַצְרֵנוּ
 לְהִשְׁתַּעֲבֵד לָךְ, וּתְנַנְּנוּ הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם לַחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים,
 בְּעֵינֶיךָ, וּבְעֵינֵי כָל רוֹאֵינוּ, וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בְּרוּךְ אַתָּה
 יְהוָה, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

ברכות טו: וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, שֶׁתְּצַלֵּנִי הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם
 מֵעַיִ פָּנִים וּמַעֲזוֹת פָּנִים, מֵאֲדָם רָע, וּמִחֶבֶר רָע, וּמִשְׁכֵּן רָע, וּמִפְּגַע רָע,
 וּמִשְׁטָן הַמְּשַׁחֵת, מִדִּין קָשָׁה, וּמִבְּעַל דִּין קָשָׁה בֵּין קָשָׁה בֵּין שְׂהוּא בֵּין בְּרִית וּבֵין
 שְׂאִינוּ בֵּין בְּרִית.

פרשת העקדה

עקדת יצחק הייתה הניסיון העיקרי שעמדו בו אבותינו.

רבים נוהגים לקרוא בכל בוקר את פרשת העקדה כדי לזכור את מסירות הנפש של האבות ולהזכיר את זכותם.

לפני פרשה זו ואחריה נוהגים לומר תחינה המבוססת על ברכת זכרונות בתפילת מוסף לראש השנה. ולדעת רוב הפוסקים, אין אומרים אותה בשבת וביום טוב.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וְכִרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ, וּפְקַדְנוּ בְּפִקְדַת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְׁמֵי שָׁמַי קָדִים, וְזָכַר לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֶהְבֵּת הַקְּדוּמוֹנִים אֲבֹרָהּם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ, אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד וְאֶת הַשְּׁבוּעָה שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לְאֲבֹרָהּם אֲבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרֶיָה, וְאֶת הָעֵקֶדָה שֶׁעָקַד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, בְּכַתּוּב בַּתּוֹרָתְךָ:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת־אֲבֹרָהּם, וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲבֹרָהּם, וַיֹּאמֶר הַנְּנִי: וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִחִידְךָ אֲשֶׁר־אֶהְבֵּת, אֶת־יִצְחָק, וְלַךְ־לְךָ אֶל־אֶרֶץ הַמִּדְיָה, וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹיֶיךָ: וַיִּשְׁכַּם אֲבֹרָהּם בַּבֶּקֶר, וַיַּחֲבֹשׁ אֶת־חַמְדּוֹ, וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי נְעָרָיו אֹתוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּבְקַע עֵצֵי עֹלָה, וַיִּקֶם וַיֵּלֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אֲבֹרָהּם אֶת־עַיְנָיו וַיֵּדָא אֶת־הַמָּקוֹם מֵרַחֵק: וַיֹּאמֶר אֲבֹרָהּם אֶל־נְעָרָיו, שְׁבוּ־לָכֶם פֹּה עִם־הַחֲמוֹד, וְאֲנִי וְהַנְּעַר נִלְכֶה עַד־כֹּה, וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁוָבָה אֵלֵיכֶם: וַיִּקַּח אֲבֹרָהּם אֶת־עֵצֵי הָעֹלָה וַיִּשֶׂם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּקַּח בִּידוֹ אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת־הַמֶּאֱכָלֶת, וַיֵּלֶכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־אֲבֹרָהּם אֲבִיו, וַיֹּאמֶר אָבִי, וַיֹּאמֶר הַנְּנִי בְנִי, וַיֹּאמֶר, הֲנִיָּה הָאֵשׁ וְהַעֵצִים, וְאִיָּה הַשֶּׁה לְעֹלָה: וַיֹּאמֶר אֲבֹרָהּם, אֱלֹהִים יִרְאֶה־לוֹ הַשֶּׁה לְעֹלָה, בְּנִי, וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיָּבֹאוּ אֶל־

בראשית כב

הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לֹו הָאֱלֹהִים, וַיִּבֶן שָׁם אֲבִרָהָם אֶת־
הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הַעֲצִים, וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו, וַיִּשֶׂם אֹתוֹ
עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֵצִים: וַיִּשְׁלַח אֲבִרָהָם אֶת־יְדֹו, וַיִּקַּח
אֶת־הַמֵּאֲכָלֹת, לְשַׂחֹט אֶת־בְּנֹו: וַיִּקְרָא אֱלֹו מְלֶאֱךָ יְהוּה
מִן־הַשָּׁמַיִם, וַיֹּאמֶר אֲבִרָהָם אֲבִרָהָם, וַיֹּאמֶר הֲנִנִּי: וַיֹּאמֶר אֶל־
תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנֶּעֱר, וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה, כִּי עֲתָה יֵדַעְתִּי
כִּי־יְרָא אֱלֹהִים אֶתְּהָ, וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:
וַיִּשָּׂא אֲבִרָהָם אֶת־עֵינָיו, וַיִּרְא וְהִנֵּה־אֵיל, אַחַר נֶאֱחֹז בְּסַבְּךָ
בְּקִרְנָיו, וַיֵּלֶךְ אֲבִרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל, וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת
בְּנֹו: וַיִּקְרָא אֲבִרָהָם שֵׁם־הַמְּקוֹם הַהוּא יְהוּה יְרָאָה, אֲשֶׁר
יֹאמֶר הַיּוֹם בְּהָר יְהוּה יְרָאָה: וַיִּקְרָא מְלֶאֱךָ יְהוּה אֶל־אֲבִרָהָם
שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם: וַיֹּאמֶר, כִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוּה, כִּי יַעַן אֲשֶׁר
עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה, וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ: כִּי־
בְּרַךְ אֲבִרְכֶךָ, וְהִרְבָּה אֲרֵבָה אֶת־זֶרְעֶךָ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, וּבְחֹול
אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם, וַיִּרֶשׂ זֶרְעֶךָ אֶת שְׂעַר אֵיבָיו: וְהִתְבָּרְכוּ
בְּזֶרְעֶךָ כָּל־גֹּוֵי הָאָרֶץ, עֲקֹב אֲשֶׁר שִׁמְעֶתָ בְּקֹלִי: וַיֵּשֶׁב אֲבִרָהָם
אֶל־נַעֲרָיו, וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע, וַיֵּשֶׁב אֲבִרָהָם
בְּבְאֵר שֶׁבַע:

רבנו של עולם, כמו שכבש אברהם אבינו את רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם, כן יכבשו רחמיך את כעסך מעלינו ויגלו רחמיך על מדותיך. ותתנהג עמנו יהוה אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעמך ומעירך ומארצך ומנחלתך. וקים לנו יהוה אלהינו את הדבר שהבטחתנו בתורתך על ידי משה עבדך, כאמור: וזכרתי את דברתי ועקוב ואף את דברתי יצחק, ואף את דברתי אברהם אזכר, והארץ אזכר:

קבלת עול מלכות שמים

תפילה לאומית, הפותחת בחולשת ההווה, ממשיכה בקריאת שמע ומסיימת בתפילה לגאולה ובהכרה כלל עולמית במלכות ה' (רש"ר הירש).
תפילה זו נכרה כבר ב'תנא דבי אליהו' יט, ו. ככל הנראה נקבעה בתקופת הרדיפות, כאשר היה אסור לקרוא קריאת שמע בציבור (ספר הפרדס, 'שיבולי הלקט').

לְעוֹלָם יְהִי אֱדָם יְרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּבְגִלּוֹי
וּמוֹדָה עַל הָאֲמֶת, וְדוֹבֵר אֲמֶת בְּלִבָּבוֹ
וַיִּשְׁפֹּס וַיֵּאמֶר

רְבוֹן כָּל הָעוֹלָמִים
לֹא עַל-צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ
כִּי עַל-דַּחְמֶיךָ הִרְבִּים:

דניאל ט

מָה אָנוּ, מָה חַיֵּינוּ, מָה חֲסִדֵנוּ, מַה צְדָקוֹתֵינוּ
מַה יְשׁוּעָתֵנוּ, מַה כְּחָנוּ, מַה גְּבוּרָתֵנוּ
מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הֲלֹא כָל הַגְּבוּרִים כְּאִין לְפָנֶיךָ, וְאֲנִשֵּׁי הַשָּׁם כְּלֹא הָיוּ
וְחַכְמַיִם כְּבִלֵי מִדָּע, וּנְבוֹנִים כְּבִלֵי הַשֶּׁבֶל
כִּי רַב מַעֲשֵׂיהֶם תְּהוֹ, וַיְמִי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ
וּמוֹתֵר הָאָדָם מִן-הֶבְהֵמָה אִין
כִּי הֶבֶל הֶבֶל:

קהלת ג

אֲבָל אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי בְרִיתְךָ
בְּנֵי אַבְרָהָם אַהֲבָךָ שְׁנִשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה
זָרַע יִצְחָק יַחֲידוֹ שְׁנַעֲקֵד עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ
עֲדַת יַעֲקֹב בְּנֶךָ בְּכוֹרְךָ
שְׁמֵאֲהַבְתָּךְ שְׁאֲהַבְתָּ אוֹתוֹ, וּמִשְׁמַחְתָּךְ שְׁשִׁמַּחְתָּ בּוֹ
קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁרוּן.

לְפִיכֶךָ אֲנַחֲנוּ חַיִּים
 לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְשַׁבַּחְךָ וּלְפָאֵרְךָ
 וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וּלְתַתּוֹת שִׁבַּח וְהוֹדִיָּה לְשִׁמְךָ.
 אֲשֶׁרֵינוּ, מֵה טוֹב חֻלְקֵנוּ
 וּמֵה נְעִים גּוֹרְלֵנוּ, וּמֵה יִפֶּה יִרְשָׁתֵנוּ.

אֲשֶׁרֵינוּ, שְׁאַנַּחֲנוּ מִשְׁפִּימִים וּמִעֲרִיבִים עָרֵב וּבָקָר
 וְאוֹמְרִים פְּעַמִּים בְּכָל יוֹם

דברים

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה אֶחָד:

בלחש: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

יש הקוראים כאן את הפרשה הראשונה בקריאת שמע (מהרש"ל),
 והמנהג הנפוץ הוא להמשיך אֲתָהּ הוא עד שְׁלֵא נִבְרָא הָעוֹלָם.

אם חושש שיעבור זמן קריאת שמע, קורא את כל שלוש הפרשות (עמ' 50).

וְאֶהְבֶּתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל־לִבְּךָ, וּבְכָל־נַפְשְׁךָ, וּבְכָל־מְאֹדְךָ: וְהָיוּ
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם, עַל־לִבְּךָ: וּשְׁנַנְתָּם לְבִנְיָן, וּדְבַרְתָּ
 בָּם, בְּשַׁבְּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ, וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
 עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

אֲתָהּ הוּא עַד שְׁלֵא נִבְרָא הָעוֹלָם

אֲתָהּ הוּא מִשְׁנִבְרָא הָעוֹלָם.

אֲתָהּ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה

וְאֲתָהּ הוּא לְעוֹלָם הַבָּא.

קַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מִקְדֵּישֵׁי שִׁמְךָ

וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ

וּבִישׁוּעַתְךָ תָּרוּם וּתִגְבִּיֵה קַרְנֵנוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְּקַדֵּשׁ אֶת שְׁמוֹ בְּרַבִּים.

אֶתְּהָ הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
וּבְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים.
אָמֵת, אֶתְּהָ הוּא רֵאשׁוֹן
וְאֶתְּהָ הוּא אַחֲרוֹן
וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים.
קִבֵּץ קוֹיֶךָ מֵאַרְבַּע בְּנֵפוֹת הָאָרֶץ.
יִפְּרוּ וַיִּדְעוּ כָּל בָּאֵי עוֹלָם
כִּי אֶתְּהָ הוּא הָאֱלֹהִים לְבִדְךָ לְכֹל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ
אֶתְּהָ עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ:
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם:
וּמִי בְּכָל מַעֲשֵׂי יְדֶיךָ בְּעֲלִיוֹנִים אוֹ בַתְּחִתּוֹנִים
שִׁיאֲמַר לְךָ מַה תַּעֲשֶׂה.

מלכים ב' יט

שמות כ

אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם
עָשָׂה עִמָּנוּ חֶסֶד
בְּעִבּוֹר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ
וְקִיָּם לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
מַה שְּׂפָתוֹב:

בָּעֵת הַזֶּה אָבִיא אֶתְכֶם, וּבָעֵת קִבְּצִי אֶתְכֶם,
כִּי־אֶתֶּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכָל עַמֵּי הָאָרֶץ,
בְּשׂוֹבֵי אֶת־שְׁבוֹתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם, אָמַר יְהוָה:

צפניה ג